

ELLA *pensarà que pensa. L'escena tindrà lloc a l'interior d'un taüt revestit amb coixinet i seda blanca. Sense il·luminació ni microfonia. S'aixeca el TELÓ i s'entreveu la caixa que no ocupa el centre de l'escenari, sinó el marge dret.*

ELLA (*que pensa que pensa, no parla*): Fusta. Toco un coixí fred, però a sota hi ha fusta. Fusta molla. I freda. Com jo mateixa. Tremolaria si el pànic no m'hagués paralytitzat només obrir els ulls. No parlo, no crido. Respiro sense obrir la boca. Entra l'oxigen que tot ho crema, surt un diòxid de carboni tímid. Un malson que sembla que no m'abandona. No! No deixeu que m'adormi. El cap perd pes... [*criatures anèl·lides s'arrosseguen sota les parpelles, xuclen del lacrimal un moc enganxifós, insultant. Els petons de desenes, centenars, potser milers de trompetes apocalíptiques, entre els ulls de diables voladors de cos rodó i crit monocromàtic, una orgia de mosques pecadores confoses entre la luxúria i la gola. Una granota gruixuda camina tors amunt, tempteja amb dits llargs i maldestres la pell pantanosa, sobre una criatura que bufa, que s'infla, que flota entre el fang i la palla d'una sèquia que rega un camp on fa temps que no hi creix res. Ha trobat una navalla que feia servir el seu avi, duu un tall a la cara i els ulls injectats de sang. La mà es tanca en un puny...*] ...i agafo una glopada d'aire sense pensar. Allunyeu-lo de mi. No puc córrer més ràpid, els pulmons buits cremen sota les costelles. L'aire s'ha fet més dens, més gris. Desitjo fer-li mal. Desitjo arrencar-li la llengua, desitjo foradar-li els intestins. Cansada de mentides, cansada d'insults, derrotada a base de crits i riures sorneguers. Aparteu-me'l de sobre. Que no em trobi, que no em trobi... [*sota el llit, espera. Vidres trencats i sang als genolls. Una petita aranya, aliena a qualsevol conte, intenta construir un pont quasi transparent entre dues peces de ferro colat del somier. Cops a l'escala, un crit i un mirall esquerdat. El gruny*

*de bèstia al passadís, ungles negres. Les passes s'arrosseguen feixugues, com dues cadenes a peus de fantasmes. En conta més de cent, quatre batecs cada hora. La porta s'obre a càmera lenta, l'aranya ha aconseguit traçar el pont de plata. S'ha deixat el llum de l'escala encès...].* Llum, només demano una mica de llum. Veure-hi més enllà de l'ombra que amenaça en ser el final de la vida que hagi pogut conèixer. Veure la nàusea en color, admirar una última vegada el verd brillant dels ulls del botxí encaputxat [*o el color de les violetes*]. La veu que ja no és meua es confon, tergiversa els pensaments [*la va trobar*], intenta fer-me plorar [*la va trobar i la va jutjar per bruixa...*]. Prou [*...per adúltera i pèl-roja*]. Silenci! Quins crits vols que t'encomani? Tens l'ànima! [*i la condemna és severa, el veredicté inapel·lable. Foc o sang, però per sota el coll de la camisa, que a la cara es veu, i pregunten*]. Em tortures, immòbil com sóc! [*els cigars a la foscor brillen com les brases de l'infern*]. I són com punxons de gel al voltant dels mugrons! Oblida la llum! Oblida-ho tot! Només silenci, silenci i perdre't per mai més! [*l'estimava*]. Mentider. [*l'estimava*]. Traïdor. [*l'estimava*]. Covard! [*l'estimava*]. Qui plorarà les llàgrimes que ja no són meves? Quina veu esquerdarà el cel abraçant un cos inert? L'oblit fa por, la por fa mort, però és pitjor tenir-te [*si s'ho imagina encara pot sentir-ne una abraçada nua, pell amb pell...*] tocant-me dins aquest taüt [*...o els llavis a cau d'orella que només podien arrencar somriures*]. Les llàgrimes també van venir, i els perfums de dona en camises tenyides de blau elèctric [*una vegada li va voler regalar una corbata cara, a conjunt amb la camisa*], pintallavis als marges d'una copa al costat del llit [*la duia a la mà*]. He de sortir o morir. Deixar de pensar. Les veus marxaran amb mi [*ella esperava que les veus desapareguessin quan ella ho fes*]. Enterrada, ofegada sota el desert etern d'un rellotge de sorra horitzontal.

*[“No hauria de ser difícil”, es deia en veu alta, davant el mirall encara esquerdat]. Però respiro, respiro metzina sense oxigen, respiro pols i escupo cendra... [Ha trobat una navalla que havia estat del seu avi. Duu un tall que ja no sagna sobre la cella esquerra. El llisquet de la porta gemega amb les envestides poc precises.] Em volia fer mal, jo només vaig defensar-me. Ho juro! [Sirenes i dones que amaguen fills a refugis antiaeris.] No... volia fer-ho. [El puny queda traçat amb vetes blanques, allà on la sang fuig per deixar pas a la ràbia]. Volia. Ho volia. Ho vaig fer. Ho vaig fer! Confesso! [La porta s'obre de cop i els ulls es troben.] Volia veure sang, sentir-ne l'escalfor a la camisa, i l'olor, i el metall a la llengua, i posar els peus descalços en un bassal, i saltar-hi, i córrer pintant-ho tot de mort, de mort i llibertat, i volia beure sang, i volia fer-li mal, i volia prendre-li el somriure, i volia [l'estimava] un petó que li arranqués el llavi, i volia [l'estimava] un tall amb la mà dreta, començant sota l'orella esquerra. [L'estimava. Encara ho pensa quan deixa caure la navalla, els ulls clavats als seus a través del mirall. ELLA es desploma als peus d'ell, un tall net i precís que no se sabia dir si comença a l'orella esquerra o al laberint que custòdia el cor, l'escena queda neta per un riu pur d'escuma vermella i brillant.]*

*Amb un cop sord, el lateral de la caixa més proper als espectadors cedeix i ens ensenya una panxa plena només de pols i ivori, de les restes d'una actriu.*

*ELLA (que pensa que pensa, no parla): Ara només vull morir, oblidar-ho tot, que tot (i tost) s'oblidi de mi. Hi ha un malson que sembla que no m'abandona...*

*Mentre ELLA segueix pensant que pensa que no és morta, el públic abandona la sala sense esperar a veure com cau el*